

Stadslægen og stofferne

Af Dan Turèll

STADSLÆGE, dr. med. H. E. Knipschildt er vist ikke — for nu at sige det på underdrejet jysk — for klog til sin håndtering.

Forleden (14.ds.) brokkede han sig i et brev til Politiken over at der i fjernsynet havde været en udsendelse om opiumsvalmuen som indslag i 'Landet Rundt' — og tænk, i denne udsendelse havde der været en sydjysk (!) centerleder der havde forklaret, hvordan man fik opium'en ud af valmuen. 'Er dette en rimelig opgave for en centerleder og Danmarks Radio?' spurgte en indigneret Knipschildt.

Det er det nok ikke. Men når det ikke er det, er det af en helt anden grund end Knipschildt tror: det er fordi det er aldeles overflødigt. Jeg vil vædde tre piber rå-opium på, at disse meget enkle oplysninger kan lånes gratis i mindst fire forskellige udgaver på ethvert folkebibliotek, f.eks. i rejseskildringer, i botanik-bøger i medicinske værker.

Det er såmænd slet ikke så svært. Det er næsten lige så let at have med at gøre som f.eks. LSD-25, som enhver som bekendt kan fremstille i et koldt-vands-slumkøkken med et par redskaber der svarer til vor barndoms 'Den lille Kemiker'.

Og det er da heller ikke noget videre problem. Hverken opium

eller LSD-25 er i dag videre anvendt i Danmark.

Hvad stadslægen måske ville gøre bedre i at koncentrere sig om, er de mange tegn på at sniffing vinder frem igen. Sniffing — hvorved forstås indsnusning af dampe fra forskellige opløsnings- og rengøringsmidler, det der i gamle dage kaldtes 'rengøringskonens fryd' — har i de seneste år taget et foruroligende omfang. Alene i Århus har — som leder af den socialmedicinske klinik i Århus, dr. Iwan Mark, forleden fortalte Jyllands-Posten — sniffing krævet adskillige dødsopfre, alle helt unge.

IWAN MARK fortæller, at man først troede sniffingen i Århus var et overgangs-fænomen, og at man var bange for at for megen omtale ville 'skabe reklame'. Derfor informerede man ikke meget om farerne. Nu bliver man nødt til det. Sniffing er risikabelt. Opløsningsmidlerne kan købes legalt i enhver købmandsbutik eller sågar på en tankstation, de er billigere end en bajer og særdeles vane-dannende. Leversvigt og hjerne-skader er to af de mest regelmæssigt forekommende resultater af sniffing.

Så kommer samfundets bekymrede stemme: Ja, men hvorfor gør de unge dog det?

Og svaret er såmænd ganske simpelt, det kræver ikke de store socialmedicinske udrednin-

ger. Det er simpelt hen fordi hash'en — takket være stadslæge Knipschildt og hans konservative konsorters mangeårige narkotika-forbandelse af denne uskadelige urt, som Louis Armstrong kaldte 'sin medicin' — nu er blevet så dyr at kun få, især af de unge, har råd til at købe den. Slet og ret. Så må der andet til, og så bliver det sniffing — med samme enkle logik som den alkoholiker der ikke har råd til whisky investerer i træsprit.

Og så kan man ellers forberede sig på, at der i de kommende måneder og år fra vore ansvarlige medicinmænd vil lyde forundrede og indignerede protester mod det.

DET ENESTE der nemlig aldrig går op for dem, er at man ikke kan undertrykke informationer hverken om hvordan man får opium'en ud af valmuen eller hvordan man får snittet peberroden til sin sauce. Det bedste er at give offentligheden reel oplysning i stedet for mumbo-jumbo. Offentligheden er nemlig ikke dum.

Og derfor er det da også gået op for den — i højere grad end for autoriteterne — at den bedste måde at overflødiggøre sniffing på er at sælge en rimeligt sund og uforgiftet hash til priser som ikke kun Bonde Nielsen, Simon Spies og Ritt Bjerregaard i Paris kan betale.

Det er der flere samfundsmæssige fordele ved: de kriminelle miljøer reduceres betragteligt. Færre unge mennesker dør, i Århus som andre steder. Hash-handelen vil rent faktisk være effektiv u-lands-hjælp.

Og stadslæge Knipschildt og hans korps vil kunne koncentrere sig om de stoffer der virkelig er farlige. Hvilket sandsynligvis oven i købet vil blive et festligt syn for en bare nogenlunde realistisk perverteret humoristisk sans.